

DEFNE SUMAN

Πρωινά στα
Πριγκηπόνησα

Μετάφραση: Στέλλα Βρετού

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΤΙΔΑΡΕΩΣ

Η κουρτίνα της αλήθειας είναι από σίδηρο, αν σας
σκεπάσει, θα συντριβείτε. Άλλωστε αυτό είναι και το πιο
τραγικό στην ιστοριογραφία. Όσοι λένε, ας τραβήξω την
κουρτίνα, και τότε πέφτει πάνω τους και τους σκεπάζει.

Κανείς δεν γράφει τη δική τους ιστορία.

Αϊφέρ Τουντς, «Γιουκ»

Αγκάλιασέ με από κει που μ' άφησε η μάνα μου
Κάκιωσέ μου εκεί που έκανα πίσω στην αγάπη
Μετίν Αλτίοκ

Η πόρτα μισάνοιξε.

«Μπουράκ...»

Γόγγυξα.

«Εε, Μπουράκ; Κοιμάσαι;»

Το ξύλινο πάτωμα έτριξε. Η Σελίν μπήκε αθόρυβα μέσα. Όχι, Σελίν, δεν κοιμάμαι πια. Χάρη σ' εσένα. Τα βλέφαρά μου είχαντσιμπλιάσει, με δυσκολία μισάνοιξα τα μάτια μου. Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει. Στο οπτικό μου πεδίο μπήκαν δυο μακριά ηλιοκαμένα πόδια. Έπειτα στο πρόσωπό μου έπεσαν μαλλιά, μου γαργάλησαν τον λαιμό. Η Σελίν γονάτισε στο πάτωμα, κοντά στο κρεβάτι. Όταν κατάλαβε ότι είχα ξυπνήσει, χαμογέλασε. Έκλεισα τα μάτια μου. Ψηλό ταβάνι, ασπροβαμμένοι τοίχοι κι ο πονοκέφαλός μου.

«Φαίνεται ότι χθες του δώσατε και κατάλαβε, κύριε! Δεν είναι μάτια αυτά, δυο σχισμές είναι!».

«Χμ!»

«Έλα, Μπουράκ, ξύπνα. Έχω κάτι να σου πω».

Δρόμο, Σελίν! Κοιμάμαι. Πήγαινε να χωθείς στο κρεβάτι κανενός συνομήλικού σου. Είσαι νέα, όμορφη, έχεις μαλλιά σαν στάχουα, πόδια αγαλματένια, όμως εμένα ο καημός μου δεν είσαι εσύ, είναι η θεία σου. Πού είναι; Κοιμάται βέβαια. Πού θα είναι;

Μόλις σκέφτηκα τη Νουρ, μου 'ρθε στον νου η χθεσινή νύχτα. Καθόμασταν στην ξύλινη προβλήτα κάτω από το

σπίτι. Η Νουρ, η Σελίν κι εγώ. Η θεία, η ανιψιά, κι ο οικογενειακός φίλος Μπουράκ. Ο Μπουράκ, ο φίλος της Νουρ. Ήμασταν μεθυσμένοι. Με τη Σελίν είχαμε αδειάσει δυο μπουκάλια κόκκινο κρασί. Η Νουρ σε πείσμα της ζεστής καλοκαιρινής νύχτας έπινε πάλι κονιάκ. Έσβηνε τα τσιγάρα της πάνω στα σάπια ξύλα της παλιάς προβλήτας, αλλά αντί να πετάει τα φίλτρα στη θάλασσα, τ' ακουμπούσε με προσοχή το ένα δίπλα στ' άλλο πάνω στα ξύλα. Έπειτα; Έπειτα εσύ, Σελίν, ανέβηκες στο σπίτι και γύρισες με άλλο ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι. Κι επειδή δεν μπορούσες να περπατήσεις σε ευθεία γραμμή, παραπάτησες και το μπουκάλι έπεσε στη θάλασσα. Κι εγώ το έβγαλα από κει μέσα που έπεσε. Γέλια, χειροκροτήματα από τη Σελίν και τη Νουρ. Ηρωικό Μπουράκ! Μα τι έγινε; Σώσαμε το κρασί όταν έπεσε σε μια θάλασσα βαθιά μέχρι το γόνατο... Έπειτα το ήπιαμε. Στρίψαμε κι ένα τσιγαριλίκι. Η Νουρ εμφάνισε το χόρτο. Έπειτα φίλησα μια από τις δυο σας. Μάλλον τη Νουρ. Ή μήπως και τις δυο; Όχι, όχι. Δεν φίλησα καμιά. Όνειρο ήταν.

«Έλα, Μπουράκ, ξύπνα! Έλα ντε! Σοβαρά τώρα. Ο μπαμπάς μου λείπει».

«Χμ!»

«Λείπει, σου λέω. Άκουσες; Έφυγε, δεν υπάρχει».

«Όπου να 'ναι θα 'ρθει, Σελίν. Θα βγίξει να περπατήσεις».

Ναι, ήταν όνειρο. Κι ήταν και πολύ ωραίο. Φιλούσα τη Νουρ. Ήμασταν μόνοι στην προβλήτα. Όμως η ξύλινη προβλήτα δεν ήταν πια εδώ, μπροστά στο σπίτι της Σιρίν Σακά. Ήταν στην αμμουδερή παραλία της έρημης κοιλάδας όπου γνωριστήκαμε με τη Νουρ. Το γυμνό της σώμα έλαμπε σαν ασήμι στο φως του φεγγαριού που έβγαινε πίσω από τα σύννεφα. Έπρεπε να της πω κάτι πολύ σημαντικό,

αλλά συγκρατούσα τον εαυτό μου από φόβο μήπως μιλήσω και βγω από το όνειρό μου.

Η Σελίν με σκούνησε κι αναγκαστικά άνοιξα τα μάτια μου. Εντάξει, τέρμα το όνειρο! Υποχρεωτική προσγειώση στο τώρα. Οι τροχοί άγγιξαν το έδαφος, ένιωσα πάλι να μου πονάει το κεφάλι. Το ένα μετά το άλλο άρχισα να συνειδητοποιώ τα στοιχεία της ταυτότητάς μου. Είμαι ο Μπουράκ Γκιокτσέ. Άρρην. Σαράντα τεσσάρων ετών. Είμαι στο σπίτι της Σιρίν Σακά, στην Πρίγκηπο. Τι μέρα είναι; Κυριακή. Τέλος της νηστείας του ραμαζανιού, γιορτάζουμε το Σεκέρ μπαϊράμι. Αύριο είναι τα εκατοστά γενέθλια της Σιρίν Σακά. Είμαι εδώ ως οικογενειακός φίλος, αλλά και ως δημοσιογράφος, που είναι και η ιδιότητά μου.

Όταν στράφηκα προς το κομοδίνο για να πιάσω τα γυαλιά μου, ήρθαμε πρόσωπό με πρόσωπο με τη Σελίν. Ο κόσμος ήταν θολός αλλά η Σελίν ήταν τόσο πολύ κοντά μου, που ήθελα δεν ήθελα έβλεπα πως όταν μου μιλούσε άνοιγε, όσο δεν πήγαινε άλλο, τα μεγάλα γαλάζια μάτια της. Ένιωσα να με εκνευρίζουν το παιδιαστικό ύφος της, η φωνή της κι ο ξεσηκωμένος από τηλεοπτικές σειρές ρυθμός της ομιλίας της.

«Όχι, όχι. Έφυγε. Έφυγε από το νησί. Το κρεβάτι του είναι απείραχτο, στρωμένο όπως το έφτιαξε χθες ο Σαντίκ ουστάς. Που θα πει ότι δεν κοιμήθηκε. Λείπει και το σακίδιο πλάτης που παίρνει πάντα μαζί του στα ταξίδια του. Δεν υπάρχει ούτε ο υπολογιστής του ούτε ο φορτιστής του. Όλα λείπουν. Ο πατέρας μου έφυγε, Μπουράκ!»

Αναστέναξα. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο από το φως που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο. Είχε χάσει το ρόδινο χρώμα του κι ήταν ήδη κίτρινο. Αχάριστα τα καλοκαιρινά πρωινά. Αχράτητος ο ήλιος. Η έγνοια του είναι να σκαρφαλώσει αμέσως στον ουρανό, λες και δεν θα μείνει

κρεμασμένος εκεί δεκαοχτώ ώρες. Σκέφτηκα τον Φικρέτ. Τον πατέρα της Σελίν. Με είχε πάρει τηλέφωνο για να μου πει ότι θα γιόρταζαν οικογενειακώς τα εκατοστά γενέθλια της γιαγιάς τους, ότι από τον έντυπο τύπο θα καλούσαν μόνο εμένα. Ο τόνος της φωνής του ήταν όπως πάντα σοβαρός. Γέλασα από μέσα μου. Λες κι ο έντυπος τύπος την είχε έγνοια τη Σιρίν Σακά! Εντάξει, ήταν μια ζωγράφος που το όνομά της κάποτε αναφερόταν συχνά στους καλλιτεχνικούς κύκλους, αλλά το θυμάται ακόμα κανείς; Δεν είπα τίποτα. Όπως και να 'χε το πράγμα, η Σιρίν Σακά ήταν γιαγιά του Φικρέτ.

Είχα ενοχληθεί λίγο που στο σπίτι στο νησί δεν με κάλεσε η Νουρ αλλά ο μεγαλύτερος αδελφός της ο Φικρέτ, όμως η αλήθεια είναι ότι δεν ήταν ευκαιρία για χάσιμο. Όσο κρατούσε το μπαϊράμι θα έμενα στο σπίτι της Σιρίν Σακά στην Πρίγκηπο. Θα μιλούσαμε με την κυρία Σιρίν, θα περνούσα την ώρα μου στη βιβλιοθήκη όπου είχε ζωγραφίσει τους πίνακές της, θα κοίταζα παλιές φωτογραφίες και καρτ ποστάλ, θα διάβαζα την παλιά αλληλογραφία που φύλαγε στη βιβλιοθήκη, τις καρτ ποστάλ, τα ημερολόγια, αν βέβαια υπήρχαν. Επιπλέον, όλο αυτό το διάστημα θα μέναμε κάτω από την ίδια στέγη με τη Νουρ, ενώ ο άντρας της, για κάποιον οικογενειακό λόγο που με άφηγε ολότελα αδιάφορο, δεν θα συμμετείχε στη συντροφιά μας. Δεν άφησα τον Φικρέτ να επαναλάβει την πρότασή του.

Κάποτε φλεγόμουν από την επιθυμία να κάνω μια δημοσιογραφική έρευνα με θέμα τη Σιρίν Σακά. Επανειλημμένα παρακάλεσα τη Νουρ να μου κανονίσει μια συνέντευξη. Η Νουρ πάντοτε έβρισκε τρόπους να το αποφεύγει. Λες κι η γιαγιά της ήταν δυσεύρετο ινδικό ύφασμα. Έτσι κι εγώ έπειτα από καιρό τα παράτησα. Και να που

τώρα η ευκαιρία είχε βγει από μόνη της μπροστά μου. Η αλήθεια είναι ότι ο Φικρέτ στο τηλέφωνο με είχε προϊδεάσει λέγοντας, «Η γιαγιά μου πότε είναι και πότε δεν είναι στα συγκαλά της», όμως εγώ, εδώ και πολλά χρόνια έπαιρνα συνεντεύξεις από ηλικιωμένους. Ήξερα πια πώς να ενώνω τις εικόνες που κατοπτρίζονταν στα κομμάτια από σπασμένους καθρέφτες και να φτιάχνω ιστορίες με νόημα. Το μυαλό της κυρίας Σιρίν, που μια το είχε και μια το έχανε, για μένα δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια απλή σπαζοκεφαλιά.

Μπροστά μου η Σελίν περίμενε απάντηση. Μύριζε κανέλα, ρούφηξα τη γλυκιά μυρωδιά της. Το στόμα μου, λάσπη. Με δυσκολία κούνησα τα χείλη μου που είχαν κολλήσει από την αφυδάτωση.

«Ίσως κάνει γιόγκα. Εσείς μου είπατε ότι δεν ξεκινάει τη μέρα του χωρίς γιόγκα».

«Ποπό, Μπουράκ, τι σχέση έχει τώρα αυτό! Πας στη γιόγκα με την τσάντα και τον υπολογιστή παραμάσχαλα; Άλλωστε γιόγκα κάνει στο δωμάτιό του, πριν βγει ο ήλιος. Μετά την ανατολή δεν ωφελεί, λέει, σε τίποτα. Έλα, σήκω. Πάμε να βρούμε τον πατέρα μου. Πάμε στην προκυμαία. Ανησυχώ πολύ. Ίσως πήρε κανένα από τα πλοία της γραμμής».

Ίσιωσα την πικέ κουβέρτα που είχε τυλιχτεί στα πόδια μου, στηρίχτηκα στον αγκώνα μου κι ανασηκώθηκα. Η Σελίν έβαλε τα γέλια όταν είδε το φανελάκι μου.

«Μπα! Metallica;»

Το είχα φορέσει χθες το βράδυ όταν γύρισα μεθυσμένος στο δωμάτιό μου και ψάχνοντας ψηλαφιστά στο σκοτάδι το βρήκα μέσα σ' ένα ντουλάπι. Το πουκάμισό μου είχε βραχεί όταν μπήκα στη θάλασσα για να βγάλω το κρασί. Το έβγαλα και το κρεμάσαμε κάπου να στεγνώσει.

Το φανελάκι πρέπει να ανήκε στον Ογούζ, τον αδελφό της Σελίν.

«Η Νουρ πού είναι; Ξύπνησε; Ίσως αυτή να ξέρει πού είναι ο πατέρας σου».

«Οχι! Αν είναι να την περιμένουμε να ξυπνήσει... Η θεία μου δεν ξυπνάει πριν απ' το μεσημέρι! Σίγουρα θα έγγραφε όλη τη νύχτα. Άρχισε ένα καινούριο μυθιστόρημα. Ιστορικό. Της το ανέθεσε ένας πλούσιος επιχειρηματίας. Δεν το 'ξερες; Γράφει όταν όλοι οι άλλοι κοιμόμαστε. Εί-
ναι, βλέπεις, συγγραφέας-φάντασμα».

Η Σελίν γέλασε με το αστείο της. Δεν είπα τίποτα. Με τη σκέψη ότι η Νουρ έγγραφε ως «αφανής» συγγραφέας ένωσα έναν πόνο μέσα μου. Οτιδήποτε είχε σχέση με τη Νουρ μου προκαλούσε πόνο.

«Εντάξει, σηκώνομαι. Επίτρεψέ μου για λίγο. Δυο λεπτά να συνέλθω, να πλύνω το πρόσωπό μου. Περιμένε με έξω».

Η Σελίν σηκώθηκε μουρμουρίζοντας. Προχώρησε προς την πόρτα. Τι σήμαινε όλη αυτή η οικειότητα; Αυτό συμβαίνει, αγόρι μου Μπουράκ, όταν πίνεις κρασί νυχτιάτικα από το ίδιο μπουκάλι. Σίγουρα πάνω στη σούρα μου της είπα κάποια πράγματα για τον εαυτό μου. Πράγματα που εξαιτίας τους αισθάνεται πολύ κοντά μου.

Έβγαλα από πάνω μου την πικέ κουβέρτα, κάθισα στην άκρη του μονού κρεβατιού. Ο πονοκέφαλος δεν έλεγε να περάσει. Από τη γυάλινη καράφα στο κομοδίνο μου γέμισα ένα ποτήρι νερό. Ήπια λίγο, πίεσα με το ποτήρι τα μηνίγγια μου. Η δροσιά του μου έκανε καλό. Δεν ήμουν σε θέση να σηκωθώ αμέσως όρθιος. Η ματιά μου έπεσε στον πίνακα πάνω από το κομοδίνο. Μια ελαιογραφία με την υπογραφή της Σιρίν Σακά. Ένα καράβι μέσα σε σκουρόχρωμες κι ανοιχτόχρωμες σκιές στις αποχρώσεις του

γαλάζιου. Λεπτές μαύρες φιγούρες στο κατάστρωμα μπλέκονται με τους καπνούς από τα δυσανάλογα μεγάλα φουγάρα. Δεν έχουν πρόσωπο. Κρατάνε λευκά μαντίλια. Στο φόντο πράσινα βουνά, πέτρινα κτίσματα λαξευμένα στα βουνά. Ίσως είναι τάφοι σε βράχους... Η ομίχλη κατεβαίνει από τις κορφές των βουνών προς τις κοιλάδες, η πλώρη του καραβιού χάνεται στην ομίχλη. Για κάποιον λόγο ο πίνακας μου θύμισε την κυρία Σουχειλά. Τη μητέρα της Νουρ που πέθανε νωρίς, τη Σουχειλά Μπουλούτ. Το μοναχοπαίδι της Σιρίν Σακά.

Δεν γνώρισα ποτέ τη Σουχειλά Μπουλούτ. Πέθανε την τελευταία μέρα των διακοπών μου, τότε που πρωτογνώρισα τη Νουρ. Τη μέρα που γυρίσαμε από τις διακοπές. Όταν ταξιδέψαμε με λεωφορείο νύχτα από το Φετχιγιέ στην Ιστανμπούλ, με λεωφορείο. Για πολλά χρόνια, αν και ήξερα ότι ήταν ανόητο, ήμουν κρυφά θυμωμένος με την κακόμοιρη γυναίκα. Επειδή κατέστρεψε τον έρωτά μας. Λες κι αν δεν σταματούσε η καρδιά της όταν εμείς γυρίζαμε στην Ιστανμπούλ, θα είχαμε με τη Νουρ μια κανονική σχέση. Ότι τον θυμό τον είχα κρατήσει πολλά χρόνια μέσα μου το καταλάβαινα ακόμα καλύτερα τώρα, κοιτάζοντας τις τυλιγμένες, θαρρείς, σε γαλάζιο καπνό λεπτές φιγούρες στον πίνακα της Σιρίν Σακά. Είχα πιστέψει πραγματικά ότι η Νουρ θα με είχε ερωτευτεί αν ζούσε η μητέρα της. Τι ανοησία!

Άλλο ένα ποτήρι νερό. Ο λαιμός μου ήταν ξερός σαν την έρημο! Δεν λέει με τίποτα να δροσιστεί. Το νερό κατεβαίνει στο στομάχι χωρίς να έχει καμία επαφή με την ξηρότητα του λαιμού μου. Σηκώθηκα και με την καράφα στο χέρι προχώρησα προς το παράθυρο. Τράβηξα την τούλινη κουρτίνα στην άκρη και κοίταξα τον κήπο. Με το τσιγάρο σβηστό στο στόμα του ο κηπουρός έβρεχε με το

λάστιχο το στεγνό χώμα. Τα δέντρα, τα λουλούδια, τα φυτά στις γλάστρες, όλα έχουν ξεραθεί. Η κυρία Σιρίν κι ο Σαντίκ έχουν γεράσει τόσο κι οι δυο, που δεν μπορούν να φροντίζουν τον κήπο. Ήταν τόσο ωραίος κάποτε! Τριαντάφυλλα σε όλα τα χρώματα, αγιοκλήματα σακχαρωμένα στη μάντρα, μοβ και κόκκινες μπουκαμβίλιες που η ομορφιά τους σου θάμπωνε το βλέμμα.

Ήθελα να ξυπνήσω τη Νουρ και να της μιλήσω για κείνο το πρωινό που πήγαμε μαζί στο Πανεπιστήμιο του Βοσπόρου, το Μπογάζίτσι. Αν περνούσα μπροστά από το μπάνιο ανάμεσα στα δωμάτιά μας, αν χτυπούσα την πόρτα της, αν ξαπλώναμε πλάι πλάι, αν θυμόταν λίγο εκείνη, λίγο εγώ! Αν παρακολουθούσαμε μέσα από τη μνήμη τα νιάτα μας ο ένας του άλλου σαν να βλέπαμε παλιά ταινία. Όχι δεν γίνεται! Με τη Σελίν φρουρό έξω από την πόρτα, δεν μπορώ να πάω από το ενδιαμέσο πέρασμα στο δωμάτιο της Νουρ. Εξάλλου η Νουρ θυμώνει πολύ όταν της χαλάνε τον ύπνο. Κι ακόμη, ποιος θέλει να θυμάται το πρωινό που έμαθε ότι πέθανε η μητέρα του.

Πρέπει μόνος μου να θυμηθώ.

Θυμήθηκα.

Η Νουρ με την κάρτα τηλεφώνου ανάμεσα στα δόντια μου κουνάει το χέρι, χαμογελάει. Είναι λίγο πριν από το τηλεφώνημα στη μητέρα της. Είμαστε στο πράσινο κάμπους του Πανεπιστημίου του Βοσπόρου, είναι περιποιημένο με πανέμορφα κτίρια με κόκκινες στέγες. Κάθομαι στα σκαλοπάτια που τα λένε «step». Όταν κάθεται στα step, το κάτω μέρος, οι φοιτητές που επιστρέφουν στις εστίες τους με τις βαλίτσες στα χέρια, τα ηλιοκαμένα όμορφα κορίτσια, οι γάτες που είναι ξαπλωμένες παντού στο γρασίδι, κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο, μοιάζουν με σκηνή θεάτρου. Η ζωή μου παίζει το ωραιότερο παιχνίδι

της. Καθώς κατευθύνεται προς τον τηλεφωνικό θάλαμο, ο αέρας σηκώνει το χρωματιστό φόρεμα της Νουρ. Τα αγόρια που περιφέρονται στο κάμπους γυρίζουν και κοιτάζουν τα ηλιοκαμένα όμορφα πόδια της. Το φόρεμά της είναι κοντό. Παραείναι κοντό για Μάη μήνα. Πολύ καλοκαιρινό με τα φωτεινά πορτοκαλιά, τα κόκκινα και τα κίτρινά του. Μέχρι να φτάσουμε στην πόλη δεν είχα προσέξει πόσο κοντό ήταν το φόρεμά της. Τώρα νιώθω ενοχλημένος. Πλησιάζω τα χέρια μου στη μύτη μου. Στις παλάμες μου η μυρωδιά από τα μαλλιά της. Αγιόκλημα, αλάτι κι άμμος. Μόλις είχαμε γυρίσει από τις διακοπές μας, το πρωί εκείνης της μέρας. Με το που κατεβήκαμε από το λεωφορείο πήραμε αμέσως τον δρόμο για το πανεπιστήμιο. Επειδή η Νουρ έπρεπε να είναι οπωσδήποτε παρούσα στο πρωινό μάθημα. Επιστημολογία.

«Δεν την κάνεις κοπάνα και να πάρεις από κάποιον άλλο τις σημειώσεις;»

Αυτό της είπα όταν επιστρέψαμε στην Ιστανμπούλ. Στο λεωφορείο ο συνοδηγός πρόσφερε νεσκαφέ. Η Κυριακή έσμιγε με τη Δευτέρα. Οι διακοπές έσμιγαν με τη ζωή, το όνειρο με την πραγματικότητα. Για να μη χωρίσουν, κρατιόμουν από τη Νουρ. Τα δάχτυλά μου μπλέκονταν στα όρθια κοντοκουρεμένα μαλλιά της. Το λεωφορείο έτρεχε φουλαριστό στον καινούριο Υπερευρωπαϊκό Αυτοκινητόδρομο, πλησίαζε στην πόλη. Η Νουρ κοίταζε με μάτια νυσταγμένα έξω από το παράθυρο. Η θάλασσα στον κόλπο στα δεξιά μας ήταν σαν λάδι. Ασάλευτη. Λιλιά, ροζ, μαβιά... Δεν ήταν η θάλασσα που μια βδομάδα τώρα βουτούσαμε με ξεφωνητά στο κρυστάλλινο γαλάζιο της. Η θάλασσα μου προκαλούσε ανησυχία, ήθελα να γυρίσω πίσω.

«Δεν γίνεται. Το πήρα επιλογή το μάθημα από τη Φιλοσοφική. Δεν ξέρω κανέναν στην τάξη. Άλλωστε από τις

σημειώσεις των άλλων δεν καταλαβαίνω τίποτα. Πρέπει να πάω.»

Πήγαμε, αλλά η Νουρ δεν μπόρεσε να μπει στο μάθημα.

Οι κουτσουπιές είχαν ανθίσει. Οι μαβιές βουνοκορφές, το γαλάζιο της θάλασσας, η κομψή καμπύλη του Βοσπόρου, το πράσινο από τα πεύκα και τα φυτά στον δρόμο που κατέβαινε στο νότιο κάμπους ήταν εξαιρετικά ωραία. Από δίπλα μας περνούσαν πιασμένα χέρι χέρι κι αγκαλιασμένα ένα σωρό ζευγάρια. Εγώ με τίποτα δεν μπορούσα να πλησιάσω τη Νουρ και να της πιάσω το χέρι. Περιπατούσε δίπλα μου αφηρημένη, με το σακίδιο στην πλάτη πιο μεγάλο κι από το μπόι της, τον υπνόσαχο και τη σκηνή της δεμένα στο σακίδιο, τη μεταλλική κούπα και το παγούρι της να κρέμονται δεξιά κι αριστερά της. Στα κοντοκουρεμένα μαλλιά της είχε στεγνώσει κατάλευκο το αλάτι από το τελευταίο μπάνιο μας στη θάλασσα χθες το βράδυ. Το ηλιοκαμένο πρόσωπό της φαινόταν αδυνατισμένο. Πρέπει να την κούρασε το λεωφορείο, παρηγορούσα τον εαυτό μου. Δεν μπορεί να είναι τόσο μακριά η κοιλάδα μας, η έρημη αμμουδιά μας με πρόσβαση μόνο από τη θάλασσα, οι νύχτες που πίνουμε κρασί δίπλα στη φωτιά, ψήναμε σουτζούκι και μετρούσαμε τους αστερισμούς, κι έπειτα κάναμε έρωτα στη μικροσκοπική σκηνή μουσκεμένοι στον ιδρώτα.

Όταν κατεβήκαμε στην πρασιά, η Νουρ στράφηκε προς το μέρος μου. Η φωνή της ήταν τρυφερή. Το πρόσωπό της γλυκό, σαν παιδάκι.

«Άκου τι θα σου πω, Μπουράκ. Από το μάθημα δεν μπορώ να την κοπανήσω, αλλά μετά έχουμε ένα τρίωρο gap, κενό. Ήθελα να πάω σπίτι ν' αφήσω την τσάντα μου, αλλά δεν βαριέσαι. Ας καθίσουμε στο γρασίδι. Ας πάρου-

με από το Μεσαίο Κυλικείο πατατόπιτα και τσάι. Πεθύμηση ακόμη και το απαίσιο τσάι της σχολής. Λοιπόν, τι λες; Αν θέλεις, μπορούμε να κατεβούμε και στο Χισάρ. Θα πάρουμε φαγητό από την καντίνα, σάντουιτς με λουκάνικο, μπορούμε να καθίσουμε και στο καφέ του Αλί Μπαμπά.»

Το χέρι της έπιασε το δικό μου. Ήταν ζεστό. Το ένιωσα να σφίγγει το δικό μου. Αμέσως ξέφυγα από τις ανησυχίες μου. Μου 'ρθε να γελάσω δυνατά. Αν δεν με σταματούσε το τεράστιο σακίδιο στην πλάτη της, θ' άπλωνα το χέρι μου και θα την τραβούσα πάνω μου. Αντί γι' αυτό, κούνησα απλώς σαν ηλίθιος το κεφάλι μου. Άφησε το σακίδιό της καταγής, άνοιξε το φερμουάρ της τσέπης μπροστά, έβγαλε την κάρτα τηλεφώνου.

«Τρέχω να πάρω ένα τηλέφωνο τη μητέρα μου, να της πω ότι ήρθα να μην ανησυχεί. Εσύ κάθισε εδώ, στα step, με τις τσάντες, ούτε δυο λεπτά δεν θα κάνω».

Ας σταματήσουμε ακριβώς εδώ τον χρόνο, Νουρ. Ας πούμε, στοπ, κι η ταινία ας παγώσει σε αυτό το καρέ. Να γυρίσεις προς το μέρος μου όταν φτάσεις μπροστά στους τηλεφωνικούς θαλάμους και να μου κουνήσεις το χέρι σου. Να χαμογελάς σαν παιδί. Να σηκώνει ο αέρας το καλοκαιρινό, κοντό, χρωματιστό φόρεμά σου με το λεπτό ύφασμα. Τ' αγόρια όταν περνούν από δεξιά κι αριστερά σου να κοιτάζουν τα πόδια σου. Εσύ να γυρίσεις και να κοιτάξεις εμένα. Να μου χαμογελάσεις με την κάρτα τηλεφώνου στο στόμα ανάμεσα στα δόντια σου, να μου κουνήσεις το χέρι σου.

Ο χρόνος να μην αγγίζει την πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής μου.

Το τηλέφωνο το σήκωσε ο αδελφός της ο Φικρέτ κι όχι η μητέρα της. Η Σουχειλά Μπουλούτ εκείνο το πρωί

είχε πάθει καρδιακή προσβολή. Η Νουρ άφησε να της πέσει το ακουστικό από το χέρι πριν σταματήσει ο αδελφός της να μιλάει. Βγήκε από τον θάλαμο αφήνοντας το ακουστικό να αιωρείται από την άκρη του καλωδίου. Έκανε δυο βήματα. Ένα αγόρι της έδωσε την κάρτα τηλεφώνου που 'χε ξεχάσει στη συσκευή. Η Νουρ σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε εκεί που καθόμουν, στα step. Το μέχρι πριν από λίγο παιδιάστικο χαμόγελό της είχε παραχωρήσει τη θέση του σ' έναν πόνο σκληρό και οξύ. Είχα σαστίσει. Η σαστιμάρα μου ήταν σαν του θεατή που πήγε να παρακολουθήσει το ωραιότερο έργο της ζωής του. Πολύ αργότερα κατάλαβα ότι δεν ήταν ο χρόνος αλλά εκείνος ο σκληρός, οξύς πόνος που μου έκανε κομμάτια την πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής μου.

Η Νουρ ποτέ πια δεν χαμογέλασε τόσο όμορφα. Ούτε σ' εμένα ούτε σε κανέναν άλλο.

«Μπουράκ; Τι κάνεις, μωρέ; Όχου! Δεν έρχεσαι; Τι έγινε; Σε πήρε πάλι ο ύπνος;»

Η Σελίν άνοιξε λίγο την πόρτα κι έχωσε μέσα το κεφάλι της. Τραβήχτηκε αναστατωμένη όταν με είδε να στέκομαι όρθιος με το σώβρακο και το φανελάκι μπροστά στο παράθυρο. Πήγα μέχρι το τραπεζάκι κοντά στο προσκέφαλό μου, άφησα εκεί πάνω την καράφα. Ένιωθα ένα βάρος στην καρδιά. Φόρεσα το παντελόνι μαζί με το φανελάκι των Metallica και πήγα στην τουαλέτα ανάμεσα στο δωμάτιο της Νουρ και το δικό μου.

Είπα ψέματα στον Μπουράκ.

Όχι ότι κατάλαβα σήμερα το πρωί πως είχε φύγει ο πατέρας μου. Χθες το βράδυ ήρθε στο δωμάτιό μου και με αποχαιρέτησε. Δεν ξέρω αν ήταν μέρα ή νύχτα. Κοιμόμουν. Δεν κοιμόμουν, προσποιήθηκα στον πατέρα μου ότι κοιμόμουν.

Στην πλάτη του είχε την παλιομοδίτικη τσάντα του υπολογιστή του. Την είδα όταν μισάνοιξα λίγο τα μάτια μου, όμως εκείνος δεν πρόσεξε ότι είχα ξυπνήσει. Έσκυψε στα σκοτεινά, με φίλησε στο μάγουλο. Μ' έπιασε πανικός. Μύριζα κρασί, καπνό και χόρτο. Και μάλλον γι' αυτό δεν άνοιξα τα μάτια μου. Μακάρι σαν τη θεία μου τη Νουρ να έπινα λίγο κονιάκ, να κάπνιζα λίγο μπάφο και να τελειώνα έτσι τη βραδιά. Η μυρωδιά του κονιάκ είναι αριστοκρατική, σκεπάζει τις άλλες μυρωδιές. Αλλά ποιος έχασε το μυαλό του να το βρω εγώ;

Το φως έμπαινε χλωμό στο δωμάτιο ανάμεσα από τις κουρτίνες. Μήπως είχε βγει το φεγγάρι; Τα μεσάνυχτα όταν καθόμασταν στην προβλήτα, στον ουρανό δεν υπήρχε φεγγάρι: είμαι σίγουρη. Η θεία Νουρ μας εξήγησε το φαινόμενο του φωσφορισμού. Τις νύχτες, είπε, χωρίς φεγγάρι, η θάλασσα λαμπυρίζει, σαν να πέφτουν αστέρια από τον ουρανό. Ο Μπουράκ είχε μπει στο νερό μέχρι τα γόνατα για να σώσει το κρασί μας. Μπουράκ, my hero! Καθώς βουτούσε το χέρι του στα θάλασσα, από τα δάχτυλά του

έπεφταν αστέρια. Δεν είχα ξαναδεί κάτι τέτοιο. Μαγεύτηκα. Θέλησα να μπω κι εγώ στο νερό, αλλά δεν το έκανα μήπως θεωρήσουν παιδιάστικη την κίνησή μου. Έπειτα η θεία Νουρ έστριψε ένα τσιγαριλίκι. Μου έδωσε κι εμένα. «Μην τυχόν και το πεις στον πατέρα σου, μα την αλήθεια θα με σκοτώσει», μου είπε γελώντας καθώς μου το έδινε. Δεν θα το πω.

Η θεία Νουρ γελάει πολύ όμορφα. Το γέλιο της είναι σαν το κονιάκ που πίνει. Βραχνό, κατσαρό, ζεστό. Πήρα μια τζούρα από το τσιγαριλίκι, το πέρασα στον Μπουράκ. Κοιταχτήκαμε για πολύ λίγο. Για μια στιγμή. Η καρδιά μου μού ανέβηκε στο στόμα, αλήθεια λέω. Απίθανο συναίσθημα. Οι χτύποι της καρδιάς μου με μάγεψαν σαν τ' αστέρια του νερού.

Το μουστάκι του πατέρα μου μοιάζει με το γέλιο της θείας μου. Είναι κι εκείνο κατσαρό και ζεστό. Όταν με φίλησε, ένιωσα να μου τρυπάει το μάγουλο. Γαργαλίστηκα. Μου 'ρθε να χαχανίσω όπως όταν ήμουν παιδί, αλλά, να, για να μη μυρίσει το στόμα μου, έκλεισα τα χείλη μου σφιχτά, έκανα πως κοιμάμαι. Αν του μυρίσει τσιγαριλίκι, θα θυμώσει με τη θεία μου. Αν και, πού να ξέρει ο πατέρας μου πώς μυρίζει το τσιγαριλίκι. Τέλος πάντων, καλύτερα να μην πάρω το ρίσκο. Δεν θέλω να χαλάσει η σχέση μου με τη θεία μου. Καμιά φορά με παίρνει στο κινητό, συναντιόμαστε. Με πάει σε μέρη που μου είναι άγνωστα. Κάπου κοντά στο τζαμί Σουλεϊμανιγιέ τρώμε πιλάφι με φασόλια ξερά, έπειτα περπατάμε στο Ζεϊρέκ, στο Φατίχ, στο Μπεγιαζίτ, στην αγορά Σαχαφλάρ, στο μπεντεστένι στη Σκεπαστή Αγορά. Στο Εμίνονου, πριν πάρουμε το τραμ για να γυρίσουμε, αγοράζουμε από την εκεί αγορά ελιές, τυρί. Μια φορά πήγαμε και σ' ένα μεγάλο διώροφο εμπορικό συγκρότημα, με μια μεγάλη αυλή στη μέση,

όπου πουλούσαν μεταχειρισμένα δερμάτινα ρούχα. Μέσα στις στοίβες από σκονισμένα σακάκια που μύριζαν προβατίλα, η θεία μου βρήκε κι αγόρασε ένα μαύρο, πολύ κομψό δερμάτινο παλτό, μακρύ, ακριβώς μέχρι κάτω από τα γόνατα, με ζώνη στη μέση. Το πήγε στο καθαριστήριο. Το φόρεσε. Έμοιαζε με τις ηθοποιούς του παλιού κινηματογράφου. Η μητέρα μου δεν τα ξέρει αυτά τα μέρη. Το πολύ πολύ κάνα Σουλταναχμέτ, καμιά Αγιασοφιά, άντε και λίγο, αν τη ζορίσεις, Σκεπαστή Αγορά. Ο πατέρας μου τα ξέρει. Τα ξέρει, αλλά δεν του αρέσει να τριγυρίζω εκεί. Είναι βέβαια, στην τελική, παράξενα μέρη.

Το πρωί όταν ξύπνησα ήταν πολύ νωρίς ακόμα. Το κατάλαβα επειδή όλα έξω ήταν θολά. Πριν ανοίξω τα μάτια μου, σκέφτηκα τη χθεσινοβραδινή επίσκεψη του πατέρα μου. Μήπως ήταν όνειρο; Στο γαλαζωπό παράξενο φως που τρύπωνε από τις κουρτίνες, ένας άντρας ψηλόλιγνος με μουστάκι έσκυψε από πάνω μου κι ένιωσα το μουστάκι του να γαργαλάει το μάγουλό μου. Ότι υλικό χρειάζεται ακριβώς ένα όνειρο. Δεν ήταν όμως όνειρο, ήταν πραγματικότητα. Το 'ξερα. Η αλήθεια είναι ότι νύσταζα ακόμα πολύ, αλλά η περιέργειά μου νίκησε. Σηκώθηκα. Με τα μάτιαμισόκλειστα, φόρεσα τα χθεσινά μου ρούχα. Το τζιν σορτσάκι μου και το άσπρο μπλουζάκι με τα τιραντάκια. Σουτιέν θα φορούσα αργότερα. Μπήκα στο μπάνιο που χωρίζει το δωμάτιο που μένει ο πατέρας μου από το δικό μου. Βούρτσιζα τα δόντια μου και συνάμα κοίταζα μέσα από τον καθρέφτη. Η πόρτα που άνοιγε προς τη μεριά του πατέρα μου ήταν μισάνοιχτη. Την έσπρωξα με το δάχτυλό μου. Έτριξε. Σε τούτο το αρχοντικό σπίτι δεν υπάρχει πάτωμα και πόρτα που να μην τρίξει. Το καλοκαίρι το σπίτι διαστέλλεται, τους χειμώνες συστέλλεται. Το σπίτι μας κάνει σαν τις αρθρώσεις της νόνας μου. Κριτς κρατς.

Όπως το υπέθετα, ο πατέρας μου δεν ήταν στο δωμάτιό του όπου μπήκα με την οδοντόβουρτσα στο στόμα. Το κρεβάτι του ήταν απείραχτο. Το μπεζ κροσσωτό κλινοσκέπασμα ήταν τεντωμένο πάνω στο κρεβάτι. Έτσι φτιάχνει τα κρεβάτια ο Σαντίκ, σαν κρεβάτια ξενοδοχείου. Όλη νύχτα πρέπει να κλοτσάω για να βγάλω το σεντόνι και την πικεδένια κουβέρτα από τις γωνίες που τα χώνει. Ο πατέρας μου είχε φύγει. Σίγουρα πράγματα. Ξαφνικά ξύπνησε μέσα μου ο ντετέκτιβ. Σταμάτησα καθώς βούρτσιζα τα δόντια μου. Θυμήθηκα τον Μπουράκ. Ο δημοσιογράφος Μπουράκ. Ο ερευνητής Μπουράκ. Είναι σπουδαία τα ρεπορτάζ του. Χρόνια πριν είχε δημοσιευτεί σε εφημερίδα η συνέντευξη που είχε πάρει από την παλιά καραβάνα, τον δικό μας τον Σαντίκ ουστά. Όταν ήμουν παιδί κι εξαντλούσα όσα μπορούσα να κάνω μόνη σε αυτό το σπίτι, πήγαινα στο δωμάτιο του Σαντίκ με τα κόκκινα τούβλα στους τοίχους. Είχε κόψει τη συνέντευξη από την εφημερίδα και την είχε κολλήσει με σελοτέιπ στον τοίχο πάνω από το προσκέφαλό του. Έβγαζα με προσοχή το απόκομμα της εφημερίδας από τον τοίχο, το διάβαζα, κοίταζα τη θαμπή, ξεθωριασμένη φωτογραφία. Τότε είδα για πρώτη φορά, σ' εκείνη τη φωτογραφία, το πρόσωπο του Μπουράκ. Κάθονταν με τον Σαντίκ ουστά δίπλα δίπλα στον καναπέ. Στον τοίχο πίσω τους κρεμόταν μια ελαιογραφία της νόνας μου. Ένας πίνακας με κάτι ανθρωπάκια που δένουν με σχοινιά έναν άντρα μεγάλο σαν γίγαντα. Στο φόντο μια πέτρινη γέφυρα, κάτι τεράστια κεριά και μερικές γυναίκες φτιαγμένες από φως. Όπως πάντα, κανείς δεν έχει πρόσωπο. Ούτε ο τεράστιος άντρας. Στη φωτογραφία στην εφημερίδα είναι κι ο Σαντίκ, το πρόσωπό του όπως το ξέρουμε. Κοιτάζει τον φακό μ' εκείνο τ' ανήσυχο βλέμμα της κουκουβάγιας. Ο Μπουράκ στη φωτο-

γραφία είναι νέος σε σχέση με αυτό που είναι σήμερα. Τα μαλλιά του είναι πιο μαύρα. Είναι σγουρά. Και τα γυαλιά του είναι διαφορετικά. Χαμογελάει κι αυτός ντροπαλά. Η αλήθεια είναι ότι σήμερα είναι πιο γοητευτικός.

Άνοιξα την ντουλάπα του πατέρα μου. Μυρωδιές από τα παιδικά μου χρόνια μου έσπασαν τη μύτη. Σκόνη, σαπούνι, ζεστό ξύλο. Η μυρωδιά που αναδίνουν οι παλιές ντουλάπες στα σπίτια του νησιού. Η μυρωδιά πρέπει να μπει στο λεξικό της ποπ κουλτούρας. Γιατί δεν μοιάζει με τίποτε άλλο. Όποιος την ξέρει την ξέρει. Τέλος πάντων. Έγινε αυτό ακριβώς που φανταζόμουν όπως το φανταζόμουν. Λείπει και το παλιομοδίτικο σακίδιο της πλάτης. Τα πουκάμισά του, τα παντελόνια του είναι στη θέση τους. Μόνο τα ναυτικά παντοφλέ παπούτσια του έχει πάρει, εκείνα που δεν μ' αρέσουν καθόλου. Κι αυτά μάλλον τα φόρεσε κι έφυγε. Γύρισα στο μπάνιο. Ξέπλυνα το στόμα μου. Η κολόνια του με το πάμα κουκουνάρι, η οδοντόβουρτσα του, το ξυράφι του; Είναι όλα εδώ. Ή μήπως δεν πήγε πουθενά. Αναστατώθηκα. Και το λάπτοπ; Ο βαρύς υπολογιστής του σαν ψόφιος γάιδαρος είναι εδώ; Κοίταξα γύρω μου. Ο υπολογιστής του δεν είναι στη θέση του. Ωραία! Έχει πάρει και τον φορτιστή του με το χοντρό καλώδιο επειδή η μπαταρία του είναι τόσο παλιά που δεν φορτίζει. Θα τα έβαλε όλα μέσα στο σακίδιό του. Μάλιστα! Και μ' αυτόν τον τρόπο μορφοποιήθηκαν τα πρώτα μας δεδομένα.

Ο Φικρέτ Μπουλούτ εγκατέλειψε το σπίτι του ένα βράδυ, αργά τη νύχτα. Εκτός από το λάπτοπ, απομεινάρι της εποχής του Νώε, δεν πήρε τίποτε άλλο μαζί του.

Εξαιρετικό για αρχή αστυνομικού μυθιστορήματος!

Ένωσα την περιέργεια να φουντώνει μέσα μου, όπως φουντώνει η χαρά. Ο ερευνητής δημοσιογράφος Μπουράκ

θα με βοηθήσει να παίξω τον ντετέκτιβ. Μαζί θα ρίξουμε άλλη μια ματιά στα χθεσινά γεγονότα. Πότε είδα τελευταία φορά χθες τον πατέρα μου; Στο τραπέζι όταν καθίσαμε για πρωινό. Δεν κατέβηκε για βραδινό, αλλά ο πατέρας μου δεν τρώει βραδινό. Πού ήταν όταν τα πίναμε στην προβλήτα; Με πολλούς άγνωστους η εξίσωση. Ίσως όπως γίνεται στις ταινίες του σινεμά, μας έχει αφήσει ένα γράμμα. Αμέσως κατευθύνθηκα προς το γραφείο του στη γωνία. Μελανοδοχείο, μικροσκοπικά σημειωματάρια με φθαρμένα δερμάτινα εξώφυλλα, ένας ιδιαίτερα παλιομοδίτικος τηλεφωνικός κατάλογος. Όχι, δεν υπάρχει γράμμα. Δεν υπάρχει σημείωμα. Δεν υπάρχει ο πατέρας μου. Το μόνο που έχουμε είναι ένα γαργάλημα που άφησε το μυστάκι του στο μάγουλό μου.

Αχ, τι συναρπαστικό! Πρέπει να ξυπνήσω αμέσως τον Μπουράκ.

Ο κύριος Μπουράκ κι η Σελίν κατέβηκαν στον κήπο. Περίπου την ώρα που γύρισα από την αγορά. Από την πλαϊνή πόρτα μετέφερα στο κελάρι το ψωμί και τα ζαρζαβατικά που ξεφόρτωσα από το καλάθι του ποδηλάτου. Γι' αυτό νομίζω δεν με είδαν. Όταν άνοιγαν την πόρτα του κήπου, η Σελίν έπιασε το καμπανάκι της πόρτας για να μη βγάλει ήχο. Εγώ έχω κρεμάσει το καμπανάκι στην πόρτα. Για να ξέρουμε ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει. Φυσικό, αφού το νησί δεν είναι αυτό που ήταν παλιά! Τα καράβια μεταφέρουν συνέχεια συμμορίες ληστών. Με λίγα λόγια, είναι λίγο παράξενο να βγαίνει κανείς σαν τον κλέφτη από το ίδιο του το σπίτι όπως έκανε η δεσποινίς Σελίν, αλλά αυτό είναι θέμα που δεν με αφορά. Έσκυφα το κεφάλι.

Της κυρίας Σιρίν της αρέσουν τα στρογγυλά αφράτα φραντζολάκια από τον φούρνο του Νίκου. Είναι ωραίο να τα παίρνεις ζεστά ζεστά μόλις τα βγάζει. Τα παίρνω πάντα πριν τα βάλει στην πλαστική συσκευασία. Γιατί μετά μπαγιατεύουν. Η κυρία Σιρίν δεν λέει τίποτα, αλλά την κοιτάζω όταν δαγκώνει την πρώτη μπουκιά κι αν δεν της αρέσει το καταλαβαίνω αμέσως. Εύκολη αυτή η δουλειά εδώ, στο νησί. Κατεβαίνω με το ποδήλατο στην αγορά. Όση ώρα περιμένω να βγει το ψωμί, τα παιδιά του Νίκου μου προσφέρουν τσάι. Ο Νίκος; Ζωή σ' εσάς. Πάνε χρόνια τώρα. Όλοι οι φίλοι στην αγορά έφυγαν. Τριγύρω δεν

υπάρχει πιο γέρος από μένα. Είσαι κοτσονάτος, Σαντίκ εφέντη, μου λένε τα παιδιά. Κι όλο και με ρωτάνε την ηλικία μου. Αλλά ούτε κι εγώ την ξέρω για να την πω στα παιδιά. Κάποιοι απορούν που κάνω ακόμα ποδήλατο. Δεν τους λέω ότι μου πονάνε τα γόνατα. Αλλά και να τους το πω, δεν θα μ' ακούσουν. Ξέρω, ο πόνος των ηλικιωμένων στ' αυτιά των νέων δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα παράπονο. Φτου, μη βασκαθείς, είσαι γερός σαν άλογο, σου λένε και σε ξαποστέλνουν.

Γι' αυτούς ένα είναι το άλογο. Αυτό που ζεύουν στις άμαξες, το κακόμοιρο σκελετωμένο άλογο του νησιού. Μιλάνε χωρίς να ξέρουν. Είμαι κι εγώ αδύναμος σαν αυτά τα άλογα. Μόλις χθες τ' άκουσα από την κυρία Νουρ. Πλάνταξε, λέει, ένα άλογο στο Παλιάμπελο επειδή δεν άντεξε στη ζέστη της περιοχής εκεί, στην κούραση, στο βάρος της άμαξας που έσερνε. Του έφυγε όλο του το αίμα. Από το στόμα του. Ρε άνθρωπε, είναι αμαρτία! Βαρβαρότητα. Η κυρία Νουρ ήταν έτοιμη να κλάψει καθώς διηγόταν το περιστατικό. Από τα παιδικά της χρόνια είναι πολύ ευαίσθητη όταν πρόκειται για ζώα. Σκέφτηκα μήπως να 'κανα τα ταχυδακτυλουργικά μου για να της περάσει η στενοχώρια. Όταν ήταν παιδί, σχημάτιζα με το χέρι και το μπράτσο σκιές στους τοίχους για παιχνίδι. Το φως τη νύχτα πέφτει πολύ ωραία στον τοίχο όπου ακουμπάει το τραπέζι της κουζίνας. Εγώ, ο ταπεινός σας δούλος, ένωνα τα δάχτυλά μου και κουνούσα τη σκιά του χεριού μου στον τοίχο σαν πάπια. Όταν η Νουρ έκλαιγε για το γατί που χάθηκε, για τον σκύλο με το σακατεμένο πόδι, για το πληγωμένο πουλάκι που είχε πέσει στη βρύση, γελούσε παρακολουθώντας την παράστασή μου με το παιχνίδι της σκιάς, ξεχνούσε τη στενοχώρια της. Τώρα, φυσικά, η κατάσταση είναι διαφορετική.

Ήπιαμε το τσάι μας με τα παιδιά του Νίκου. Είπαμε τις ευχές μας για το μπαϊράμι. Καθώς ανταλλάσσαμε ευχές χαμογελούσαμε ο ένας στον άλλο, έπειτα σκύψαμε τα κεφάλια. Δεν κοίταξα την εφημερίδα. Χρόνια τώρα δεν την κοιτάζω. Όσο ζούσε ο Νίκος, ακούγαμε τις ειδήσεις στο ραδιόφωνο. Όταν έγινε μακαρίτης, τα παιδιά έβγαλαν το ραδιόφωνο από κει που ήταν κι άκουγαν μουσική από CD, ρωμαίικα τραγούδια. Μαζί τραγουδάει πίσω από τον πάγκο και η νύφη του Νίκου. Μέσα μου νιώθω ένα σφίξιμο. Ακούω τη φωνή της μανούλας μου. Με τη φαντασία μου βλέπω μια τρελή θάλασσα. Μέσα στη θάλασσα είναι ένα καράβι. Σ' αυτό μας φόρτωσαν και μας ξεπροβόδισαν την κυρά μου και την ταπεινότητά μου. Κοιτάζω από το κατάστρωμα προς τα κάτω. Τα κύματα σκάνε στο πούσι. Όσο μας χτυπάνε τα κύματα, παντού στο ξύλινο κατάστρωμα απλώνεται άσπρος αφρός. Σαν γκαζόζα. Οι μανάδες μας στέκονται στην προκυμαία. Μας αποχαιρετούν. Γύρω μας η θάλασσα φουσκώνει κατάμαυρη. Τα βουνά πίσω μας είναι σκεπασμένα με σύννεφα. Μια ομίχλη, λεπτή σαν νυφικό πέπλο, αγγίζει τους πράσινους λόφους, φεύγει. Νιώθω την καρδιά μου να σφίγγεται. Η φωνή της μάνας μου χάνεται στον αέρα, αυτό που μου μένει είναι το χέρι που κρατάω. Είναι μαλακό. Αισθάνομαι ανακούφιση.

Για να κυνηγήσω την εικόνα που εμφανίζεται στη φαντασία μου, πίνω μεμιάς το τσάι και σηκώνομαι. Τυλίγουν τα φραντζολάκια σε χαρτί. Δεν θέλω πλαστικό. Από πλαστικό μπουκάλι ούτε κολόνια δεν σταλάζω στο χέρι της κυράς μου, της κυρίας Σιρίν.

Έπειτα, όπως κάθε πρωί, να πληρώσω, όχι, το τσάι δεν το πληρώνεις. Είσαι θεός μας. Δεν τα δεχόμαστε. Δεν γίνεται, σε καμία περίπτωση. Θα τα κρατήσετε τα λεφτά. Κτλ. κτλ. Πολλή φλυαρία. Ευτυχώς σήμερα το πρωί είχα

Η οικογένεια της διάσημης ζωγράφου Σιρίν Σακά συγκεντρώνεται στο σπίτι της στην Πρίγκηπο για να γιορτάσει τα εκατοστά γενέθλιά της. Φιλοξενούμενοι στο σπίτι είναι ο γιος της, τα εγγόνια της κι ένας δημοσιογράφος που θα της πάρει συνέντευξη. Μαζί τους είναι και ο Σαντίκ ουστάς, ο έμπιστος φίλος και υπηρέτης της Σιρίν Σακά.

Την ημέρα των γενεθλίων, όλοι μαζεύονται στο τραπέζι για πρωινό. Έπειτα από μια έντονη συζήτηση, ο γιος της, Φικρέτ, εξαφανίζεται. Είναι σίγουρος ότι η Σιρίν Σακά κι ο Σαντίκ ουστάς κρύβουν ένα μεγάλο μυστικό, και πιστεύει βαθιά ότι η οικογένεια δεν θα ησυχάσει ποτέ αν δεν αποκαλυφθεί αυτό το μυστικό.

Το Πρωινό στα Πριγκηπόνησα είναι η ιστορία αποκάλυψης ενός οικογενειακού μυστικού, στο οποίο η Πρίγκηπος αναδύεται ως ένας ακόμα ήρωας του μυθιστορήματος, σύμβολο του παρελθόντος που χάθηκε, το τελευταίο κάστρο της αστικής ελίτ που επιμένει να κρατιέται από το όνειρο μιας κοσμοπολιτικής και ευρωπαϊκής Τουρκίας. Το τουρκικό κράτος έχει επιβάλει τη δική του εκδοχή της Ιστορίας και οι νεότερες γενιές αγνοούν πτυχές της Ιστορίας, όπως αυτήν του Πόντου, όμως το παρελθόν έχει τραυματίσει το υποσυνείδητό τους. Πώς μπορεί να ισορροπήσει η προσωπική ευτυχία με το παρελθόν και την Ιστορία;